

ПЪТЯТ НА СИЛАТА

Ние се намираме на път. Пътуваме водени от една карта. Това е карта на характера, на поведението и на духовното израстване. През миналите 2 седмици тази карта ни преведе през пътя на покорството. Предстои ни да извървим отсечката на силата и след това на саможертвата. Тази последна част от пътя за нас ще съвпадне със страстната седмица - времето на смъртта, а след това и на възкресението на Христос.

По духовния път, по който вървим Христос е нашият основен ориентир. Но за да не помисли някой, че щом говорим за Христос това се отнася единствено за мъжете и жените могат да не слушат, аз искам да си припомним две неща, което казахме още в самото начало:

1. Бог не е нито мъж нито жена – ние можем да говорим за пол при хората, но не и при Бога. Някой може да каже: „Аз защо тогава в Библията за Бога винаги се говори в мъжки род?“ Отговорът е, че това не е вярно. Библията използва както мъжка така женска образност за Бога. Еврейската дума използвана за Светия Дух е в женски род. Когато описва любовта и грижата на Бога към хората СЗ Го сравнява не само с баща, но и с майка. В НЗ когато приближава Ерусалим Исус плаче за него и казва:

Матей 23:37: Ерусалиме! Ерусалиме! колко пъти съм искал да събера твоите чада, както кокошката прибира пилците си под крилата си, но не искахте!

Ние винаги трябва да помним, че Бог е много по-различен от нас – толкова различен, че ние нито имаме думи, с които можем да Го опишем нито дори можем да си Го представим. Затова когато се обръща към нас Бог използва аналогии на неща, които познаваме, за да можем да добием поне някаква представа за Него. Бог няма тяло като нас, но Библията често казва, че Той гледа с очи или чува с уши или че двете плочи с 10-те заповеди, които дава на Мойсей са написани с Божия пръст или че когато защитава Своите хора Той се облича в броня като древен воин и се въоръжава с лък и копие. Всичко тези образи ни дават някакво вярно познание за Бога, но ние трябва да внимаваме да не мислим, че всеки образ е напълно идентичен с Божията реалност.

Богословите нарича това език на снизхождение. Калвин го обяснява по следния начин: „Защото кой е толкова лишен от разум, че да не разбира, че Бог, говорейки така, говори простишко към нас, както кърмачките имат навик да гукат на малките деца? Следователно, такива начини на изразяване не изразяват какво съществува е Бог, а приспособяват

познанието за Него към нашата слабост. Разбира се, за да направи това, Той трябва да слезе доста под Своята висота. (1.13.1)...Тъй като нашата слабост не може да достигне Неговата висота, всяко описание, което получаваме за Него, трябва да бъде снижено до нашите способности, за да бъде разбираемо. И методът на снижаването е да Го представи не такъв, както наистина е, а какъвто ние си Го представяме.“ (1.17.13).

Майка, която говори на малкото си дете (да се обясни)

2. Ние говорим за път разделен на 3 отсечки, които трябва да извървим. Две недели говорихме за пътя на покорството. Днес и следващата неделя ще говорим за пътят на силата. Но преди да кажа каквото и да е за пътят на силата искам да подчертая, че ние НЕ можем да кажем, че подчинението е женска черта, а силата е мъжка черта, че жените трябва да вървят по пътя на подчинението, а мъжете по пътя на силата. Всеки човек – всеки мъж и всяка жена - трябва да мине и по двата пътя. Всеки човек има и двете характеристики. Има периоди от живота ни, през които Бог ще ни води така, че да доминира едната или другата. Има моменти, в които мъжете трябва да се покоряват. Има моменти, в които жените трябва да проявяват сила. Въпросът не е да развиваме едното от тези качества в зависимост от това дали сме мъж или жена, а да се научим къде коя да използваме. Когато това стане ние развиваме нещо, което Библията нарича характер и това е едно от най-ваните неща, към които трябва да се стремим без значение дали сме мъж или жена.

Нека сега да се обърнем към пътят на силата.

Евангелист Матей описва пътят на покорството в първите 7 глави от своето евангелие. Пътят на силата обаче е описан в глави 8-25. Това са 2/3 от цялото евангелие. Пътят на силата е описан по-подробно от пътя на покорството и пътя на жертвата взети заедно. Не е възможно да разгледаме целия този материал затова аз ще нахвърлям някои негови характеристики. Те не го изчерпват – те просто дават някои идеи, които ни помагат да разберем какво означава той.

1. Божията сила се проявява видимо по чуден начин.

Матей 8-25 е едно невероятно четиво. Христос започва да действа по нов, напълно различен от по-рано начин. Той вече не просто изгонва демони – Той ги праща в едно стадо свине и след това кара свинете да извършат масово самоубийство като се удавят в езерото. Чудесата Му следват едно след друго и всяко е по-забележително от предишното – Исус ходи по водата, преобразява се пред учениците си, нахранва 5000 души само с

няколко парчета хляб. Начинът, по който говори се променя: Той вече не е добрият и благ учител, Когото познаваме от началото на евангелието и Когото всички харесват. Исус от пътя на силата влиза в словесни двубои с фарисеите, а често говори и на учениците Си по начин, който не им харесва. Накрая Той влиза в Ерусалим, преобръща масите на търговците в храма и ги изгонва с камшик.

За да придобиете някаква представа за тази част от евангелието нека да ви покажа нещо – само в 8 и 9 глава Исус върши 10 чудеса

- изцелява човек болен от проказа като го докосва (8:2-4)
- само с дума излекува слугата на римския стотник (8:5-13)
- изцелява тъщата на Петър (8:14-15)
- изцелява голям брой болни дошли при Него отдалеч (8:16-17)
- успокоява морска буря само с една дума (8:22-27)
- изгонва легион демони от един обладан човек и ги праща в стадо свине (8:28-29)
- изцелява един парализиран човек, когото спускат при Него от покрива на къщата (9:1-8)
- възкресява дъщерята на Яир (9:18-19; 23-26)
- жена с кръвотечение от години се изцелява само като се допира до дрехата Му (9:20-22)
- изцелява един нем човек (9:32-33).

Това е най-видимата характеристика от пътят на силата.

Тук някой ще попита: „Това е за Исус. Какво общо има с нас?“

Има, и то много. Ако нашият Бог е жив, истински Бог и ако Той наистина е всемогъщ както твърдим то може да има моменти, в които Той да действа по начин, който ние наричаме свръхестествен. Аз искам да бъде много ясен – ние не трябва да търсим чудеса, ние не трябва да бъдем наивни като вярваме на всичко, което хората казват или да тичаме след всеки слух за нещо необикновено. Но ако Бог е Бог ние трябва да бъдем готови Той да действа по такъв начин.

През 2011 година един учен на име Крейг Кийнър издаде книга наречена „Чудесата“, в която той разглежда философските причини много съвременни хора да са скептични спрямо възможността да се случват

чудеса. В нея има доста философия и история на идеите, които не винаги са лесни за четене. Но д-р Кийнър прави и още нещо – в продължение на години той събира свидетелства за чудеса случили се в наши дни и накрая ги описва. И той показва, че днес, във всяка част на света, във всеки континент се случват много повече чудеса отколкото повечето хора си представят. И той не просто събира разказа – той не е наивен и знае какво означава проверка и документиране. Д-р Кийнър показва, че дори след като приложим съвременните изисквания за достоверност като наличието на свидетели или замерване от страна на специалисти в определена област броят на чудесата случващи се в наше време все още остава голям. Това е едно удивително четиво от близо 1300 стр. и аз ви насърчавам да я прочетете.

Много християни залитат в една от двете противоположни крайности – или изобщо да отричат възможността да се случват чудеса или да ги виждат навсякъде. Като църква ние трябва да знаем, че не можем да заповядаме на Бога да направи това, което искаме, не можем да го манипулиране и Той винаги има последната дума. Но Той е Бог, Който понякога действа по чуден начин и ние можем с увереност да се молим за свръхестествени неща – не защото можем да заповядаме на Бога да ги извърши, а понеже вярваме в Бог, за Когото всичко е възможно. Затова ние се молим - молим се за България, молим се за изцеление на болни хора, молим се за неща, с които сами не можем да се справим.

Това е част от пътят на силата – момента, в който Бог прибавя Своята сила към нашата човешка слабост и прави неща по-големи от това, което сме мислели за възможно.

Това е първата характеристика.

2. Пътят на силата включва казване на истина, която не е приятна.

Ако се върнем към втората част от евангелието на Матей – гл. 8-25 Исус на моменти може да ни се стори почти груб.

Матей описва една интересна история. Исус спори с фарисеите по даден богословски въпрос. И когато те Му привеждат своите доводи Той им казва: „*Не сте ли чели какво казва Писанието?*“ Днес ние наричаме това „удар под пояса.“ Фарисеите бяха експерти по Писанията – те ги изучаваха интензивно през целия си живот. Да кажеш на фарисей: „Не си ли чел какво казва Писанието?“ е все едно да попиташ професор по история: „Знаеш ли през коя година е основана България?“ или да кажеш на дърводелец: „Ти брадва виждал ли си?“

Във втората част от евангелието на Матей има много подобни истории. Но още по-интересно е, че Исус се отнася по този начин не само с фарисеите, които са Негови врагове, а понякога даже и с най-близките Си.

Нека да ви дам един друг пример: Исус говори за смъртта си. Петър го взема настрана и започва да Му се кара: „Това няма да стане с Теб.“ Какво казва Исус – „Махни се зад мен, сатана.“ Понякога ние се опитваме да смекчим този текст и да обясним, че Исус всъщност не нарича Петър сатана – той просто иска да каже, че Петър действа неправилно и без да иска и да знае това Го изкушава да не изпълни мисията Си на кръста. Това може и да е така. Но Исус не го казва по този начин. Той се обръща към Петър и му казва в очите: „Махни се зад мен, сатана.“

Това не означава, че Исус е престанал да обича Петър и в този момент го е намразил. Не означава даже, че не обича фарисеите, когато ги пита дали са чели Писанията. Исус прави нещо, което е характерно за пътя на силата – Той казва неща, които хората не искат да чуят, но които трябва, наложително е да чуят.

Родителите, които са имали деца тийнейджъри знаят какво означава това. Това е една много важна, но и много трудна възраст за всяко дете. Тогава то, ако можем да се изразим така, намира себе си. Но това често и време на бунт и непокорство. Децата си мислят, че всичко им е ясно, а родителите им не разбират нищо. И в тази възраст много деца са готови да вземат решения и да тръгнат по път, който им се вижда много розов, но който няма да им донесе нищо добро. Умните родители знаят, че през този период те трябва да бъдат много чувствителни към своите деца и да им отделят време и внимание. Но те също така знаят, че в някои моменти трябва да бъдат твърди и да им кажат някои неща, които няма да им харесат, но които те трябва да чуят. Това понякога може да доведе до жестока караница, но родителите въпреки това знаят, че трябва да кажат и да наложат тези неща. Това е част от пътя на силата за родителите.

Понякога, когато вече не сме тийнейджъри ние също трябва да чуем някои неща, които не ни харесват. И някой трябва да има смелостта и силата да ни ги кажа.

Ние сме се научили да премълчаваме много неща, които трябва да бъдат казани. Премълчаваме ги понеже не искаме да си създаваме главоболия. Премълчаваме понеже така е по-лесно. Премълчаваме понеже не знаем как ще реагира човека, а не искаме да рискуваме да си развалим отношенията. Премълчаваме понеже човекът, на който трябва да кажем това е важен и искаме той задължително да има добро мнение за нас. Премълчаваме

понеже не ни пука много. Затова ние наричаме някои грозни неща просто грешка или замазваме лошото поведение като го представяме, че всъщност не е чак толкова лошо. Понякога обаче, не винаги, но понякога, нещата трябва да бъдат наречени ясно с истинските им имена за доброто на всички.

Това важи за нашите отношения извън църквата, но важи с не по-малка сила и в църквата. Понякога е необходимо да имаме смелостта да кажем на някой човек, че това, което той прави не е грешка, а е грях или че това, което така удобно наричаме споделяне, всъщност е клюкарство, злословене на другите или предаване доверието на човека, който ни е споделил лична информация, която е била само за нашите уши. Ние сменяме думите и накрая започваме сами да си вярваме, че това, което правим всъщност не е нищо лошо. Или пък вътре в себе си знаем, че не е така, но нямаме достатъчно сила или мотивация, за да се изправим пред проблема си и да потърсим промяна. В такива моменти е много важно някой да има силата и смелостта да нарече нещата с истинските им имена и да ни каже това, което не искаме да чуем, но което отчаяно се нуждаем да чуем. Това трябва да бъде казано не с цел човекът да бъде съборен и злепоставен, а за да може да се поправи – точно както родителите понякога са строги със своите бунтуващи се тийнейджъри не защото ги мразят, а точно защото им желаят доброто. Но то трябва да бъде казано.

Пример: Човекът, който мамеше – Ако не престанеш да правиш това ти ще изгубиш всичко.

Моля ви, да разберете добре какво казвам. Този аспект от пътят на силата не е позволение да бъдем груби и да оскърбяваме хората. Не означава, че трябва винаги да изсипем върху тях като студена вода това, което не ни харесва. Нито пък означава, че трябва да ги критикуваме за спорни неща, за които ние имаме мнение, но знаем, че не са съвсем черни и бели и че е възможно да бъдат погледната и по друг начин. Това не означава, че трябва да налагаме нашето мнение по спорни въпроси защото искаме да стане на нашето. Да ходим в пътя на силата не означава по този начин да удряме хората наляво и надясно. Но въпреки това има моменти когато истината трябва да бъде казана и човек да бъде изправен ясно пред реалността на постъпките си. Изисква се прозорливост, за да преценим кои са тези моменти. И след това, когато достигнем до такъв момент, се изисква много сила, за да постъпим по правилния начин. Това е нещо, от което и нашето общество и нашите църкви имат нужда.

3. Пътят на силата означава да приемем неща, които не ни се иска да приемем.

Има много области от живота, за които това се отнася, но за да го направя по-ясно ще ви дам само една. Ние трябва да се изправим пред трудните въпроси, които нашата християнска вяра поставя пред нас. Християнската вяра не е нещо, което ние сами си измисляме, за да се чувстваме по-добре. Ние сме единствено приемници на тази вяра, не нейни създатели. Аз вярвам, че християнството е една блага вест, но зная и че в Библията могат да се намерят и неща, които изобщо да не ни харесат – неща, като учението за ада или за това, че един ден ще отговаряме пред Бога за това, което сме правили. Ако зависеше от мен щях да съм универсалист – накрая всичко ще бъде добре за всеки. За съжаление християнството не ми позволява. Аз трябва или да приема тези неща, макар, че те да не ми харесват или да престана да претендирам, че съм християнин.

Пример: Двама човека говореха по една християнска тема и бяха на различно мнение. Трети човек ги слушаше и по едно време каза: „Аз харесвам това, което казва този, но не харесвам какво казва онзи.“ Това е разбираемо, но в края на краищата въпросът не е какво ми харесва мен, а какво е вярно.

Августин казва: „Ако вярвате само на това в Библията, което ви харесва и отхвърляте останалото не на Библията вярвате, а на себе си.“

Приятелю, християнската вяра не е толкова просто черно-бяла колкото понякога си мислим или дори я представяме. Тя не е за глупаци или наивници. Ако задълбаеш в нея можеш в един момент да усетиш, че умът ти съвсем буквално ще се взриви.

Библията също не е проста книга. Не само, че в нея има много неща, които не разбирам, но има и много други, които не ми харесват и ме предизвикват жестоко.

Нека да ви дам един пример: В 2 Царе 6 Библията разказва една забележителна случка – Давид пренася Господния ковчег в Ерусалим. По пътя ковчегът започва да се клати и има опасност да падне. Един човек на име Оз се спуска и го подпират с ръка. И тогава Бог го поразява и го убива на място. Вярно е, Бог е заповядал никой да не пипа ковчегът Му с ръка, но това, което четем изглежда меко казано прекалено. Оз е изглеждал да е непокорен. Той не си прави експерименти – какво ще стане ако пипна ковчегът? Той просто иска да го подпре, за да не падне. Що за Бог е Този, Който го убива заради това?

Един християнин описва своята борба с този текст по следния начин: „По времето когато четох този текст участвах в една студентска евангелизация,“ пише той. *Спомням си как коленичих на пода в една стара зала и молах Бог да ми покаже, че Той все пак не е Богът от 2 Царе 6 глава. Как можех да прогласявам Неговата спасяваща милост ако Той в действителност не беше нищо друго освен един капризен тиранин?...Аз обичах Бога и исках Той и занапред да продължи да бъде Този Бог, Когото винаги бях познавал. Бях изпаднал в ужас както поради това, което четях*

така и поради собствената си безразсъдна дързост да поставям под съмнение Създателя на Вселената. Плувал в пот и сълзи, достигнах до въпроса: Господи, как можеш да бъдеш такъв?“

Сега аз няма да ви кажа какво да правите с този текст. Но това е начинът да се изправим пред някои въпроси свързани с нашата вяра и с начина, по който трябва да живеем – въпроси, от които боли, въпроси, които измъчват и не ви дават да заспите. Има хора, които нямат или посвещението или смелостта да питат по този начин защото се страхуват, че това може да разруши вярата им. Срещал съм дори църкви, които не негласно показват на членовете си, че не одобряват те да задават такива въпроси. Но такова поведение може да роди единствено болна вяра – или фанатизъм или повърхностни черно-бели отговори, но не и дълбочина, радост и любов.

Ако има нови хора – да се предизвикат да задават въпроси – най-вече на Бога.

Иска се смелост да задаваш такива въпроси и да търсиш техните отговори. Това е част от пътят на силата. Ако тръгнем по него той ще ни преведе през това, което св. Йоан Кръстни нарича „мрачната нощ на душата“. Но ако се осмелим да вървим по пътят на силата след това вече няма да бъдем същите хора.

Не просто въпроси за християнството –ние трябва да се научим да приемаме това, което не ни е иска да приемаме във всяка област на живота – семейството, работата, възпитанието на децата и отношенията с другите хора. Конкретните въпроси може да са различни, но основната идея е същата.

Това са първите 3 характеристики на пътят на силата.

1. Божията сила се проявява по свръхестествен начин в една църква и хора, които се осмеляват да вярват във всемогъщ Бог и да искат свръхестествени неща от Него.
2. Пътят на силата означава понякога (не винаги, но понякога) да казваме неща, които не ни се иска да кажем и на хората не им се иска да чуят, но които трябва да бъдат казани и чути.
3. Пътят на силата означава да се изправим често пред въпросите, които не тревожат вместо да ги замитаем под килима защото се страхуваме от тях или защото така ни е по-лесно.

Пътят на силата е много по-различен от пътят на покорството. Той също ни помага да израстваме, но го прави по един много по-различен начин. Следващият път ние ще продължим да говорим за пътят на силата. Сега искам да завърша като се помолим да приложим в живота си тези 3 характеристики, за които говорихме днес.